Ч. 156 (11.409). Львів, второк 17. липня 1928. Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem. Рік XLVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло", Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол.
За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 20 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Серед сензацій.

Львів, 15. липня 1928.

Польський парляментаризм нечинний, бо заживає літнього вакаційного відпочинку. Одначе саме в часі того відпочинку згущуються над ним зловіщі хмари. Чи вони в наслідках спричинять руйнуючу бурю, чи тільки нешкідливу громовицю — годі тепер передбачити. Один „грім" з тих хмар уже вдарив по парляменті, а саме відоме інтервю марш. Пілсудського, що прибрало всі познаки першорядної політичної сензації. Правда, цей „грім" у нічому не нарушив фізичного істнування польського парляментаризму, але всеж дуже болючо вищербив моральний його ореол.

Одначе не те було найважніше в інтервю. На перший плян висунулася в ньому справа зміни конституції або теперішнього польського устрою. Скоро має відбутися зїзд леґіоністів у Вильні. На ньому заповіджений виступ марш. Пілсудського з великою політичною промогою, що нібито має бути ревеляцією його основних принціпіяльних поглядів на державний устрій Польщі та на його перебудову.

Вся без ріжниці польська преса тільки й цею справою тепер займається. Колишні беззастережні прихильники травневого перевороту як пепееси й визволенці заповідають безкомпромісову боротьбу в обороні парляментаризму. Вони рахуються з можливістю зміни конституції шляхом нового державного перевороту під проводом марш. Пілсудського та октроювання нової конституції в наслідку перевороту. До того допустити ніяк не хочуть. А один з лідерів ППС і начальний редактор її органу М. Недзялковський написав навіть в „Роботніку" по адресі майбутніх замаховців ось яку пророчисту пересторогу:

„Скажімо раз чесно правду в очі. І польська партія соціялістична і робітничі маси, зі залізничниками на чолі, підтримали „травневий переворот", бо „за багато було в Польщі беззаконня" — суспільного, господарського, політичного. Пілсудський намагався через два роки звести проблему до ряду спору з послами за їх „привілеї" і до ряду „злих метод" соймової праці. — Це не вдалося. Найглибші проблеми, штучно приталочені ватою фраз про „партійництво", про „конвент сеніорів" і т. д. — вириваються на світло денне з подвійною силою. Особисто думаю, що всякий державний переворот у Польщі, був би в теперішній польській дійсности чином, який порушує лявіну. **„Революція без революційних наслідків"** лучається в історії тільки раз. Ми бажаліб поставити широку точку над „і": бажаємо, щоби ліквідація теперішних метод правління відбулася можливо без нагальних потрясень на рахунок демократії: думаємо, що того вимагає життєвий інтерес Річипосполитої; **„октроювання" конституції перечеркнулоб це наше бажання від початку до кінця. Польська кріза** загострилася непомірно через інтервю марш. Пілсудського. Якщо раховано на „компромісовість" ППС, то зроблено похибку в рахунку, похибку, що матиме наслідки, важкі до передбачення".

Вже з того цитату видно, що польські демократичні кола, відчуваючи тіби на око непомітний процес внутрішньої крізи в Польщі, дуже побоюються катастрофи.

Не можна сказати, щоби й інші політичні групи не мали таких самих побоювань. Навіть у політиків з одинки, тобто тих з Парляментарного Клюбу Б. Б., що орієнтуються виключно на особу марш. Пілсудського та його щасливу руку в політиці, слідне якесь судорожне тремтіння та „помішання язиків". Одинокий провідник монархічної групи з одинки посол і редактор виленського „Слова" Мацкевич не тратить „притомности". Він просто радить зробити монархічний переворот. Польщу, мовляв, може врятувати в теперішній крізі тільки „авторитет", за яким і шукає марш. Пілсудський. А непорушности авторитету не можна шукати хіба в соймі, — його можна найти тільки в коронованій голові. „Є такий авторитет, — пише дослівно — а це — монархія". Він і радить марш. Пілсудському вступити в сліди Наполеона. Не такої співають, наприклад, консерватисти зі школи краківського „Часу". Вони накликують у свому органі до обережности та навіть боронять делікатно парляментаризму. Радикально-демократична група Б. Б. теж схильна „вставитися" за парляментаризмом. А й сам теперішній премієр Бартель заявив недавно, що Польща находиться в своїй еволюції на шляху до парляментаризму.

Отже живемо серед польських політичних сензацій, що містять у собі зародки політичних подій першорядної ваги. Очевидно, що час реалізації тих подій повинен прийти аж тоді, коли парлямент почне практично працю над зміною конституції, проєкт якої підготовляє уряд. Можливе це в пізну осінь або в зимі. Та не виключене, що по другім, а може й третім інтервю чи експозе марш. Пілсудського, соймови вже й працювати не прийдеться! Серед численних польських сензацій і така можлива.

Британська спільнота й інші.

(Від нашого кореспондента.)

Париж, 9. липня 1928.

I.

Засуджені в кольмарському процесі альзаські посли, „автономісти", без уваги на протести всіх інших альзаських послів, сидять далі у вязниці. Можливо, що будуть вони помилувані з нагоди національного свята 14. липня (здобуття Бастилі), як: звичайно приносить аванси урядовцям і офіцирам, ордери всяким заслуженим (або таким, які подбали, щоб їх котрийсь міністр признав заслуженими) тай помилування засудженим. Можливо теж, що увязнені посли ждатимуть результату апеляційної розправи, і що тільки тоді одержать звільнення від решти кари. На всякий спосіб, ні в кольмарсько-автономістичній справі, ні в якійсь іншій, звичайній з „альзаською недугою" **(malaise alsacienne)**, досі не сталося ще нішо, що вказувало би на радикальну зміну курсу французького уряду й французької держави супроти альзаських домагань.

Одначе не значить воно ще, що такої зміни курсу не буде та що вона більше або менше потихо не підготовляється. Голосно натякнув на це в своїй парляментарній промові Пуанкаре. Ніщо не стоїть на перешкоді злогадам, що після теперішніх літніх ферій прийде черга на полагоду альзаського питання, яке — не треба цього забувати — є питанням адміністраційної децентралізації (чи то пак: деконцентрації), а не — в теперішній стадії бодай — питанням національно-політичним, аналогічним до українського питання в теперішній Річипосполитій.

II.

Покищо, на час ферій, про альзаське питання тут тихо. Та не зовсім. Хоча про нього і перестали писати в пресі явно й отверто (може на кивок „свише"?), то займається ним преса посередно. Ґазети розглядають теоретично питання децентралізації адміністраційної, а закордонним своїм кореспондентам припоручили редакції перевести студії над федералістичними, автономістичними й децентралізованими формаціями за границями Франції. Таким чином французька публика, призвичаєна від Людвика XIV, жакобинців і Наполеона I. утотожнювати всяку державність з централізмом, а Францію з Парижем, спроволя розпочинає приготовлятися розуміти також інакші державно-адміністраційні твори і освоюватися з думкою провінціонального самоврядування й автономії.

Зосібна чимало уваги присвячує в цей час французька преса теорії і практиці Британської спільноти. Тай це не тої „спільноти" Британської, яку звичайно маємо на увазі, коли говоримо про Британську імперію, як вищу єдність між самостійними британськими державами — канадійською, австралійською, ірляндською, то-що, — а внутрішньої спільноти самого британського острову.

Підстави і внутрішній зміст цієї тісно-британської спільноти без порівнання менше за кордоном відомі ніж основи спільноти імперійської, спопуляризовані в світі голосними подіями останніх років. Справді! Хто поза межами В. Британії цікавиться напр. відносинами між Анґлією і Шкотією? Пересічний чужинець думає, що поза назвою Шкотії нічого з тієї держави не осталося. Але це — помилка.

III.

Містечко Бервік, на межі між Анґлією і Шкотією було тому кілька тижнів святочно замаєне, з нагоди гостини князя Ґалійського, що поїхав туди, щоб відкрити новий величавий міст на Твіді, важний для лучби між Льондоном і Абердіном. Аби піднести блеск того свята, король Юрій V. розвязав споконвічний спір між Анґлією і Шкотією, спір, який коштував чимало пролитої крови: про приналежність Бервіка до Анґлії чи до Шкотії. Ще перед війною столітною і підчас неї анґлійці і шкоти заяжерто боролися за це місточко, що для анґлійців майже так само було брамою до Шкотії, як Кале було брамою до Франції. В останньому столітті, здавалося, шкоти перестали горячитися питанням приналежности Бервіка. „Здавалося", кажемо, бо в дійсности це не відповідало правді. Тай взагалі треба знати, що шкоти були і досі твердо остаються дуже чуткими на точці своєї, шкотської, національности. Чи знаєте напр., чим ви рискуєте, коли на адресі листа напишете Ґлязґов або Единбурґ, в „Анґлії"? Рискуєте тим, що шкотський листовий може кинути ваш лист у канал, а ваш адресат або образиться на вас, або вважатиме вас невіжею. Назва Анґлії в приложенні до Шкотії там така сама „популярна", як назва „Всходньої Малопольски" для української людности відомої країни.

Анґлійці, хотячи хитро вимінути цей риск, пишуть „Північна Британія" — це з правно-політичного погляду правильне (від часу „Акту Унії"), та проте воно виводить з рівноваги кожного справжнього шкота.

IV.

Бо і є чого! Невже на те Шкотія зберігла своє питоме законодавство, свої вольности, своїх окремих міністрів у льондонському уряді, чистої крови шкотів, аби перший ліпший міг кожного дня її ганьбити образливою назвою „Анґлії"? Ось чому в Шкотії були такі вдоволені рішенням, яким король оконечно признав Бервік Шкотії.

Французові важко освоїтися, теоретично навіть, з думкою, що не тільки Британська Імперія — не збірка колоній залежних від столиці, а союз самостійних держав, — але передовсім з фактом, що сама „властива Анґлія", тобто великий британський острів — не сцентралізована одиниця державно-адміністраційна, а — федерація трьох одиниць з окремим ладом правним і адміністраційним: Анґлії, Ґалії (Уелсу) і Шкотії, тай — від часу ірляндської самостійности — ще й „північної Ірляндії" (Ульстеру).

Є у Франції політики, які хотіли би перетворити її цю країну в свого рода федералістичну монархію або республіку: це монархісти типу Морраса з одного боку, комуністи з другого. Одначе де та сила, що змогла би перевести таку революцію в самому понятті французької нації — здетронізувати Париж, воскресити історичні провінції і до нового життя покликати завмерле провінціональне життя? — **В. П.**

Невирішена проблема.

З приводу застрілення македонського вождя.

Заняті нашими власними справами, маючи по вуха всяких клопотів і журб, звертаємо мало уваги на те, що діється в ширшому світі, зокрема на події на Балкані. Ось 8. ц. м. рознесли телеграми по цілій Европі вістку про застрілення в Софії ген. Протогерова, а в нашій пресі появилася про це коротка замітка — і на тім конець. А тимчасом ця подія пригадала знов світові невирішену македонську проблему, яку йому нагадують від часу заключення мирових договорів тільки часті атентати і випади македонських ватаг на болгарсько-сербській і болгарсько-грецькій пограничі.

Болгарія уважає Македонію своєю землею, окупованою сусідами. Як відомо, північну Македонію мають у своїх руках серби, полудневу — греки. Одні і другі [illegible] македонців [illegible]

ка, відібравши їм всякі їх управнення не тільки в ділянці політичній, але також в ділянці культурно-освітній та економічній. Болгарську мову, що є мовою македонського населення, просто проскрибовано.

Проти того гніту виступають завзято всі македонські патріоти. Боротьбу з сербською і грецькою окупацією веде передовсім т. зв. „Внутрішня Македонська Революційна Організація", що бореться вже понад трицять літ проти сербських і грецьких впливів у Македонії, не спиняючись перед ніякими засобами, до індивідуального терору включно. Жертвою того терору впав і його організатор та головний керманич „В. М. Р. О.", ген. Протоґеров.

Протоґеров, що був в часі світової війни командантом болгарських військ у полудневій Сербії, створив своєю діяльністю один з дуже кривавих розділів балканської історії повоєнної доби. Прилучення великих частин Македонії проти волі її населення до Сербії і Греції дало йому нагоду станути на чолі „В. М. Р. О.", що активно бореться з окупаційним режімом і взагалі з органами окупаційної влади, маючи свій осідок поза межами досягаемости тих органів — у рідній Болгарії. Діяльність македонського комітету зазначилася численними убивствами чужих і своїх, саботажами, кривавими випадами і т. п. Ця діяльність не давала спокійно спати як урядовим кругам у Білгороді, так і в Атенах.

Щож було причиною смерти ген. Протоґерова? По вісткам добре поінформованої преси він згинув з рук членів керованої ним організації тому, що в останньому часі старався надати діяльности своєї організації більш поміркований характер, домагаючись м. ін. припинення принаймеше на якийсь час, терористичної акції супроти Югославії. Це його і згубило, бо непримиримі члени „В. М. Р. О.", уважаючи його зрадником великої ідеї, виконали над ним самосуд.

Очевидно — зі смертю ґен. Протоґерова нішо не зміниться, хоч його смерть викликала в македонському комітеті великі тертя й непорозуміння. Терористична акція вестиметься далі, македонська рана ятритиме ще довго, — аж поки вкінці македонська справа не буде вирішена згідно з бажаннями македонців.

За океаном.

Українські видавничі справи в Канаді.

В 109. ч. „Діла" подали ми вістку про судовий процес у Віннипеґу поміж відомим власником книгарні п. Доячеком і п. Пасічником, який закінчився тим, що п. Доячек має заплатити п. Пасічникові 1.000 долярів кари за передрукування виданого ним „Сонника" у своїм вилавництві. В цій справі дістаємо від п. Доячека таке вияснення: „Подаю українському громадянству до відома, що п. Пасічник передрукував наш „Букварˮ, який ми на домагання українських учителів видали в часі війни, коли не було ніяких українських книжок до науки. Буквар коштував нас великі гроші, а п. Пасічник, передрукувавши цю книжку, дав на ній ціну 5 центів нижчу, аби нам тільки пошкодити. Те саме зробили ми з його „Сонником", що його він зрештою переклав з польської мови і з інших сонників, а не був його автором. Щож до передруків інших творів, то ми передрукували в часі війни кілька українських книжок, бо не було що читати, а з краю книжок не можна було спровадити. Інакше ми тут книжок ніколи не друкувалиб, бо ліпше спровадити книжки з краю, ніж їх тут друкувати. Це для нас далеко вигідніше і поплатніше. Зазначу, що в часі війни всі наші видавництва (моя фірма, п. Пасічник, „Український Голос" і інші) видали тут понад 100 передруків, бо тоді був у нас великий книжковий голод. Тепер це вже непотрібне і просто неможливе. Прикінці зазначу, що наша книгарня зробила для українців у Канаді велике діло і я як чех був завсіди приятелем українського народу. Правда, тепер, коли я по 20 роках праці розширив значно свою книгарню, дехто завидує мені. Але то трудно... Тільки в часі війни я видав 150.000 букварів для українців у 10 виданнях, а це значить, що я ширив українську мову і ратував цілих 10 літ українських поселенців перед винародовленням, стараючись, аби вони не забули своєї рідної мови".

Участь українців в американському обході у Вилкс Беррі, Па.

Дня 3-го липня цього року минуло 150 літ, як підчас американської визвольної війни англійське військо з індіянами напало на перших американських поселенців у долині Вайовминг, у Пенсилванії. Коли поселенці втікали, анґлійці погодилися з ними, щоб вони вернулись, індіяни напали на них вдруге 4-го липня 1778, і вони мусіли втікати в гори Вилкс Беррі. Щойно за якийсь час поселенці вспіли вернутись. Долина Вайовминг — це тепер копальні твердого угля біля Вилкс Беррі, Па. Тому цього року Вилкс Беррі й околичні міста уладили 150-літні роковини боротьби перших поселенців тих сторін у днях 2-го, 3-го і 4-го липня ц. р. Був величавий обхід, в якому взяли участь десятки тисяч осіб і крім американців також і всі національности з Вилкс Беррі та поблизької околиці. В поході було понад 50.000 осіб. Українська часть походу була найкраща своїм укладом, добором і мальовничістю. Українці мали хор із 160 співаків, окрему орхестру, 9 козаків на конях і великий прикрашений віз (фловт). В поході було к. 5.000 українців (ціла дивізія) і окрема жіноча сотня — всі в украін. жовто-синіх лентах. На великій плятформі була зображена боротьба з індіянами зперед 150 літ. На сцені билося 6.500 осіб, а з підвищених місць приглядались тому тисячі видців. Український комітет працював пильно, щоб українці списалися в обході якнайкраще, що йому вповні повелося. Почесним головою комітету був посадник Олифанту д. Юрій Хиляк, а активним головою урядовець „Майнерс Банку" у Вилкс Беррі, д. Волод. Крайківський.

Осяг українського студента.

У Филаделфії був попис рисованих і мальованих афішів та картонів, виконаних студентами середніх шкіл Пенсилвенії. Першу нагороду в групі старших за картони одержав українець, **Іван Росолович**, студент середньої школи („гай скул") Саймона Граца, син відомого громадянина Миколи Росоловича. Ця нагорода тим цінніша, що це був попис і оцінка мистецьких праць студентів і студенток із середніх шкіл цілого стейту Пенсилвенія, під кермою товариства „Арт Еллаєнс"

Виступ селянських хорів.

Свято читалень Львівської Повітової Філії Т-ва „Просвіта".

В неділю дня 8. липня ц. р. уладила львівська повітова філія Т-ва „Просвіта" ім. М. Шашкевича „Свято Читалень" на площі Сокола-Батька, в якому взяло участь 16 селянських хорів і 5 дутих орхестр. Хори не виступали поодиноко, але получено два-три разом.

Програма свята була така: 1) мішаний хор сіл Гряда-Зашків-Пикуловичі в числі 90 членів під орудою п. Жолкевича відспівав Ярославенка Ярослава: „Місяцю-князю" й Іванова: „Птичий хор", 2) хор Гаї-Глуховичі-Чижиків у числі 40 членів відспівав під управою п. Баваха „Козаченьку, куди йдеш" М. Лисенка; 3) хор Кукизів-Ценерів у числі 50 членів відспівав під диріґентурою п. Білевича „За городом качки пливуть" Леонтова; 4) хор Винники-Підберізці в числі 40 членів виконав „Широкий Луг" під управою п. Крушельницького; 5) хор мужеський Ляшки - Підбірці - Ременів - Сонядів-Яричів виконав під диріґентурою п. Добрянського у числі 90 учасників Недільського: „Засіяло сонце", а 6) мішаний хор з тих самих сіл крім Підборець у числі 135 осіб вивів Ярославенка „Ой ідуть тумани"; 7) хор Лисиничі-Підбірці в числі 45 учасників під орудою п. Драґана відспівав Колесси „Якби мені черевички". Хорові точки переплітали продукції орхестр під управою своїх диріґентів. Останню точку відспівали получені хори всіх сіл в числі понад 400 учасників. Це був твір Стеценка „Вкраїно мати" під диріґентурою п. І. Охримовича.

Треба з признанням піднести, що отсе свято, ці продукції сільських хорів випали надсподівано добре. Всі хори співали надзвичайно складно, гладко, рівно і без нот. Заслуга це головно диріґентів, які вложили богато труду і часу на хорові проби. Велике признання належиться й ініціяторам свята, зокрема п. Хомякові Дмитрові. Уладженням цього свята вони дали примір іншим повітам-округам, щоб ішли в їх сліди й уряджували у себе такі громадні свята, які причиняться безперечно до розбудження культурного життя, зокрема до розвою хорового мистецтва. Якщо й інші повіти частіше уряджувалиб такі свята, тоді можна булоб подумати і над устроєнням могучого красвого свята. Дуже добра гадка була, що на святі не виступав кожний хор зокрема, але лучились найближчі читальняні хори в один сильний хор.

Імпозантно виглядала остання точка, коли то цілу трибуну заняло 400 співаків (чок), що закінчили свято бадьорим твором Стеценка. Здається, що це перший раз у нас в такім числі виступав селянський мішаний хор.

Попри слова признання слід звернути увагу і на дещо, що разило і що на будуче не повинно повторятись, а саме: диріґенти конче повинні застановитись над вибором творів, щоб на будуче у програму не брати таких злих переробок, як „Широкий луг" або „Гандзя", а рівнож щоб не вибирати таких творів, які потребують конче супроводу фортепяну, як пр. „Якби мені черевички". Вибором таких творів шкодить собі сам диріґент в очах фаховців. Щож до орхестр, то вони стоять у нас ще далеко позаду і треба над ними ще довго працювати, щоб могли виступати на концертовій естраді. Їм треба радше спровадити твори чужих композиторів, але добрі, як виграввати злі наші.

Свято попередила рано полева Служба Божа і проповідь о. посла прал. Куницького. Вечером після концерту відбулися товариські гри і забави. Видців було около трьох тисяч, з чого около 80 проц. селян. Львівські громадяни не дописали. На будуче такі свята треба конче влаштовувати в місяці червні, а не в часі ферій, коли львівська публика вже в більшости перебуває поза Львовом.

Всі українські діти до української школи! — Хто минає рідну школу і посилає дитину до чужої школи, той ворог своєї дитини й української нації!

По широкому світі.

В Еспанії відкрили знову змову на життя еспанського короля; у Мадриді Барцельоні та Сараґоссі арештували 400 осіб.

На підставі порозуміння чехословацького уряду з Ватиканом в Опаві утворять новий епископат, до якого належатиме часть архідієцезії в Оломунці.

В Інсбруку відкрили італійці памятник своєї перемоги. Король непевний свого життя явився на свято в іншій порі

АНДРІЙ ЧАЙКОВСЬКИЙ.

Снідання.

(Докінчення).

Пішли до рефектаря, а звідсіля до комори, відчинили двері а стражникові аж по ямці залоскотало...

— Господи! Справжнє чернече вбожество (paupertas)! по стінах висять полоті солонини, вуджені ковбаси та шинки, на полицях мариновані риби, язики, студженина в полумисках... білий хліб та булочки, в слоях смажені на меді овочі...

— Що казав кс. пшеор взяти?

— Оцей полумисок з маринатою, і цей з гусячої печінки, і цей маринований язик і це от в тім зеленім полумиску.

Говорячи те брав одне за другим і складав уважно до коша, який якраз стояв під стіною.

Казав відтак принести кілька пляшок доброго вина і пляшку горілки.

Відтак, як шафар замок комору, відібрав ключі, бо кс. пшеор казав назад принести.

Забрав з кухні тарілки, вилки, ножі і ложки та помчав до горальні мов чорт з душею грішника.

Стражник моргнув на респіцієнта, той вийшов і миттю заставили стіл, порозставляли дари божі в горальняній канцелярії.

Як вже все було готове, респіцієнт підійшов до комісаря і шепнув йому на вухо: все готове.

І знову комісар став заговорювати пшеора, а тимчасом респіцієнт засунув за поясок ключі на своє місце.

— Кс. пшеоже, — заговорив комісар врочисто — грішне тіло домагається свого права. Скажу попросту: ми голодні. Урядуємо від рана, час вже хвилинку спочити, та підкріпитися.

Пшеор думав, що той влізливець знову стане пригадуватися за снідання. Побагрянів знову, але рішив твердо, не поступитися. Але комісар не такої заспівав...

— Знаючи, що нинішні кляштори не те, що було в давнину, коли то люди були побожні, до кляшторів горнулися, потіхи релігійної шукали і на боже не жалували, отож знаючи вбожество нашого монашества, ми привезли дещо з собою з міста і хочемо враз з кс. пшеором перекусити... Прошу дуже не відмовити нам тої приємности... прошу до канцелярії...

Пшеор не міг з дива вийти. Такого найменче сподівався. А ще більше здивувався, побачивши в канцелярії стіл заставлений такими принадами.

— Тільки прошу вибачити моїй сміливости, що я визичив собі в кляшторі столового начиння, бо годі це з собою возити... прошу сідати...

— Нічого, нічого — говорив пшеор, що вже зовсім подобрів, побачивши на столі такі гарні річи.

Відіткали пляшку з горілкою і чарка пішла в рух...

Відтак стали їсти. Стражник розносив полумиски, зачинаючи від кс. пшеора.

Комісар припрошував:

— Оця марината препишна. Це діло моєї дружини. Її спеціяльність, якої навчилася від своєї мами, а мама від бабки, а бабка від прабабки, геть аж до круля Цьвочка; у родині моєї жінки живе традиція, що такою маринатою частувала прабабка цісаря Наполеона коли йшов на Москву. Традиція каже, що Наполеон, великий Наполеон, дуже хвалив собі її, і приказав свому кухарові навчитися, як це робиться.

Але прабабка секрету не зрадила і збула його ні сим ні тим...

Так приговорював комісар до кожного полумиска... Пшеор був в рожевім гуморі, розбалакався, сміявся з приговірок комісаря. Поміж тим пили вино...

Аж нараз пшеор кинувся, вдарив себе рукою по чолі і закипів гнівом. Один полумисок, той зі студженою гусячою печінкою видався йому підозрілий... Мацнув себе по боці... Ключі були на свойому місці... Значиться, що ті гризі-пюрки справді своє привезли.... бо чейже кляшторної комори не розбили. По панськи шельми жиють, а то все з тих податків, що з людей здирають... Заспокоївся зовсім, а що був добре голодний, то їв і пив за двох...

Снідання скінчилося тоастом: любімся! І знову взялися за роботу.

Кс. пшеор не пішов вже до комісії. Сів у канцелярії і задрімав...

За той час списали протокол, розбудили кс. пшеора і підсунули підписати.

Був сонний і підписав не читаючи.

Комісія відїхала.

В кляшторі довідався про все від о. шафара, як його акцизники надули.

Був лихий страшно, хотів скаржити за обман, та його переконала братія, щоби дав спокій і не осмішувався.

Згодом заспокоївся зовсім, йому самому смішно стало, що той шельма так непомітно витяг йому ключі. Рана загоїлася...

Та ні, вона відновилася. Зі скарбової дирекції прийшов присуд, що за знайдені при комісії непорядки в горальні наложено на власника, себто на монастир, 1000 корон кари...

в війні привезені з провінції на італійські гроші повтікали.

Партія праці фармерів Спол. Держав призначила Джорджа Вінноріса ліберального республиканця, кандидата на президента.

Куліідж рішив особисто піддержати кандидатуру Гувера на президента і виступить з промовами в його користь у трьох великих містах.

У Ханкав нали розстріляти визначну китайську комуністку Сінг-Кін-Ю.

ВІДГУКИ ДНЯ.

ХТО ЦЕ?!

Хто співаючи працює,
Хто всміхається до всіх,
Хто деиебудь заночує,
Хто щонебудь зїсть наспіх?

Хто підступним бузьком ходить,
За жінками крок у крок,
Хто їх вабить, водить, зводить,
І заводить „на чайок"?

Хто кепурить серенади,
Під бальконами в садах,
Хто полює на менади,
В стрийськім парку по корчах?

Хто зарікся навіть дома
Пити воду місяць, два?
(Від води — це річ відома —
В животі росте трава!)

Хто це, хто це опівночі
Будить ревом сонний Львів,
Хто ніколи спать не хоче,
Хоч цілий рік так хотів?

В кого гумор жайворонка,
Хто шпаркий як воробець,
Хто зірвався з посторонка?!
Це — соломяний вдовець!

Галактіон Чіпка.

Амнестійний закон увійшов у життя.

„Денник Законів" і „Монітор Польскі" з 15. липня оголошують амнестійний закон з 23. червня 1928 р. з нагоди 10-ліття незалежности Польщі, закон увіходить у незалежности Польщі. Закон увіходить у президент республики, премієр міністрів, міністри: внутрішних справ, військових, скарбу і справедливости.

Амнестія торкається не лише проступників, що підлягають загальним карним судам, але також і проступників, що підлягають військовим судам. Держава пускає в забуття і прощає тим усім, які в рр. 1918—19—20 на терені воєвідств: львівського, станиславівського і тернопільського боролися проти Польщі і піддержували цю боротьбу. Амнестія не торкається тих, які вбивали полонених або тяжко їх кривдили. Таксамо амнестія відноситься до Конгресівки і Сх. Галичини. Карне поступовання у вище названих справах не буде переводитися, а це, що вже ведеться, буде знесене. Кари, вимірені правосильно, дарується зовсім.

Дарується одну третю часть кари цим особам, які старалися поширювати основи комуністичного устрою, або намагалися оконечно ввести такий устрій, коли ця їх діяльність припадала на час від 3. травня 1926, а половину кари, коли ділали в часі від 2. травня 1928.

Ріжні вісти.

ВІЦЕМАРШ. ГАЛУЩИНСЬКИЙ ВІЗВАНИЙ ДО ВАРШАВИ.

Маршалок сенату Шиманський виїхав за кордон (до Тренчина — Чехословаччина) на відпустку. Побуде там до 16-го серпня.

На час неприсутности маршалка сенату маршалківськими агендами керувати буде дир. Галущинський, якого візвано телеграфічно зі Львова.

ЗБІЛЬШЕНА ПОДАТКОВА ЕКЗЕКУЦІЯ.

Мін-ство скарбу зарядило на місяці липень і серпень скріплену податкову екзекуцію і задля того приказало приділити більшу скількість секвестрантів до скарбових урядів.

НЕБЕЗПЕКА ПОЛЬСЬКО-БІЛЬШОВИЦЬКОЇ ВІЙНИ?

З Риги повідомляють: Більшовицький дипльомат Стомоняков у переїзді через Ковно до Берліна мав конференцію з Вальдемарасом. Після конференції Вальдемарас сказав, що вірить у щораз більшу можливість польсько-більшовицької війни, до якої втягнулася би і Німеччина.

АМУНДСЕН УРЯТОВАНИЙ?

Кілька штокгольмських часописів подає чутку, що „Малигін" урятував Амундсена та залогу „Лятама" у північно-західній части острова короля Карла.

НОРВЕГІЯ ДОМАГАЄТЬСЯ СЛІДСТВА ПРОТИ НОБІЛЄ.

Ціла норвежська преса і громадянська думка домагаються слідства в справі смерти Мальґрема і суд. переслухання Нобіле, тому, що пояснення Нобіле неясні і суперечні.

НОВИНКИ

— **Нова студентська організація.** 9. VI. відбулося в Празі свято заснування українського акад. братства „Запороже". Є це одинока організація, де членами є студенти з усіх українських земель, Галичини, Буковини, Волині, Підкарпатської Руси та Вел. України. Товариство має вже більш 30 членів. — Як почесні члени ввійшли ген. Омеляновач-Павленко, д-р Евген Дурделло та інж. Роман Каратницький.

— **Урядовці та емерити** дістануть 16-го ц. м. 15-процентовий додаток за липень, з огляду на дорожнечу.

— **Темні порахунки.** Два роки тяжкої вязниці дістав парубок із Сокільник Іван Дуляк, а його товариш Мих. Яворський 8 міс. за вбивство свого сусіда Бочулі, підчас сварки на Великодній забаві минулого року. — У Давидові біля Львова арештували В. Байора за те, що пострілив свого шурина Шмаленберга, який побив його жінку, свою рідну сестру.

— **Помічники професійних злодіїв.** Львівська поліція відкрила двох талановитих аматорів, що вправлялись у злодійській професії. Один це возьний університету І. Гашак, який обікрав недавно проф. Булянду, а щоби затерти сліди „домашнього" злодійства порозумівся з клепарівськими злодіями, які „влаштували влом". Другий учень Меркурія, патрона злодіїв, це вравецький практикант Лейзор Фірер, що винюхав в „Европейськім готелі" у великого власника Дропівського 1850 дол.

— **Ідуть спеки.** Починаючи від Льондону аж до Криму, Европу відвідали великі спеки. Як недавно в Ню-Йорку, так само цими днями в Парижі, горяч дійшла до такої висоти, що були численні випадки соняшного удару. Метеорольоги впевняють, що така температура потріває кілька днів скрізь.

— **Кістяк із часів російської окупації.** Старосамбірський горожанин Добжелінський купив парцелю від Ілії Ляма, на якій тому кілька літ згорів дім. Робітник Шемердяк, що усував звалища, найшов під долівкою одної кімнати кістяк мущини, коло 30-літнього. В тій хаті за часів російської окупації мешкали російські салдати.

— **Вибух пороху наслідком спеки.** В державній фабриці пороху в Бержера біля Бордо (у Франції) вибух наслідком небувалої спеки запас стрільного пороху. Магазин обняв величезний стовп полумя, високий на кількасот метрів. Огонь захопив також приватні будинки. Около 50 осіб, переважно дітей відвезли до шпиталю, 13 робітникам грозить смерть. Пожежа перекинулася на сусідню фабрику і заподіяла міліонові шкоди.

— **Жалоба у Швеції.** Одною з перших жертв підбігунової виправи був молодий шведський учений д-р Фін Мальмгрін, що вмер ще місяць тому підчас катастрофи „Італії". Коли „Італія" сіла на леді, він вирушив пішки з двома італійськими офіцирами маринарки, Цапі і Маріяно, але не видержав цієї мандрівки. Тепер його тіло вертається на криголомі „Красін". Д-р Мальмгрін уродився 1895 р. і був асистентом метеорольогічного інституту в Упсалі. Як 25-літній він брав участь в експедиції Амундсена на „Мод" і в другій на „Норге". 1927 р. склав докторат і відзначився своїми обчисленнями щодо летів на віддаль у підбігунових краях. Мальмгрін перестерігав Нобіле перед цею виправою, але взяв у ній участь з почування обовязку як фаховець. У Штокгольмі та Упсалі панує жалоба з приводу смерти сміливого вченого та мандрівника.

— **Ріжні вістки.** У Сиракузах арештували 7 „чарівниць", яких юрба хотіла злінчувати. — Із румунської вязниці в Огнеле-Марі 10 злочинців почало втікати; вартівники у злогоні за ними почали стріляти і 9 із них застрілили; десятий утік. — Наслідком амнестії в Німеччині вийде на волю вбийник бувшого міністра закорд. справ і письменника Ратенава. — Донька Троцького, заслана разом із ним, померла. — До Москви приїхав старий франц. робітник Дежейтер, автор гимну „Інтернаціоналу".

— **Бальфур і жиди.** У льондонськім ратуші відбувся цими днями перший „кошерний" бенкет. Його давала жидівська віроісповідна громада в честь льорда Бальфура, якому, як відомо, жиди завдячують опікунчу політику Англії у відношенні до Палестини. На бенкеті жиди дали почин до збірки 75.000 фунт., за які засадять на стоках гір над Назаретом 250.000 дерев і назвуть це місце „Лісом Бальфура".

— **Лендрі з Марсейль, а може з Будапешту.** Арештований перед двома тижнями в Альжирі, марсейльський злочинець Жером Пра, (про якого згадували ми в новинці з 4-го липня) що має на своїй совісти життя неодної ограбленої жінки, лишається досі таємною особою. Париська поліція ствердила, що він називається в дійсности Пор Рей, що мав відсиділи неодну кару, а проте Рей не хоче сам складати ніяких зізнань. Він поводиться як людина приготована на шибеницю, збайдужіла до життя і від 10 днів голодує. Навіть не хоче вибрати собі адвоката до розправи. Одночасно поліційний урядовець з Будапешту приїхав у Париж, щоби заявити, що Пор Рей це шлюсар з Будапешту Беля Кіс, що ще перед війною вбив 18 жінок (насилував їх і розрізував на куснї). Коли Кіс пішов на війну, ці злочини відкрили в його домі. Військова влада не хотіла його завернути з фронту і невідомо досі, що з ним сталось. Одні кажуть, що він згинув на сербськім фронті, інші, що попав у полон, ще інші, що втік і вступив до чужинецького легіону в Африці.

— **Ріо Де Джанейро це не Львів,** бо коли там підвишили ціни трамвайних білетів, обурене населення підпалило 18 вагонів і повибивало шиби в будинку дирекції.

— **Син Рудольфа.** У Карльсбаді арештували панка, що повторив занадто старий спосіб і представився як син архикнязя Рудольфа та баронівної Вечери. На поліції пояснював він, що приїхав сюди, щоби побачитись зі сволком своєї мами. Цей панок є громадянином з Бельська, називається Макс Ріхтер і імовірно є ненормальним, тому, що всю цю рекляму робить безкорисно, а виключно для приємности, щоби служба в готелі віддавала йому княжу почесть.

— **Чудеса біольогії.** Віденському біольогові Павль Вайсові вдалась операція, що може відкрити перед біольогією і медициною нові перспективи. Вайс розрізав жабі черево і пересадив у нього друге серце. Друге серце не тільки зрослося з рештою тканей, але й почало битись. Жаба почала жити з двома серцями. Виявилось, що друге серце не відіграло самостійної ролі; воно йшло в такт з першим. Коли прискорювали або опізнювали живчик першого, то це темпо переходило й на друге серце, хоч воно годувалось іншими посудинами крови і іншими нервами. Значіння такої операції дуже велике; організація нервової системи серця та черева дуже складна і перешіплення в ній серця є рідким довершенням. Після жаб може прийде хутко черга на людей.

— **Похорон короля бандитів.** Америка за весь час свого істнування не бачила такого похорону, як останній, коли цими днями ховали короля бандитів у Шікаго Франка Еля. Рух на вулиці мусів припинитись на кілька годин. За срібною домовиною, що коштувала 15.000 дол. йшло 250 авт. У церкві св. Розалії на процесію ждала юрба з яких 20.000. Вся церква була заквітчана: на квіти видали свояки та приятелі „короля" 30.000 дол. 10 авт слало за домовиною квіти по дорозі. Ряди дітей несли надпис складений із квітів: „Ми побачимося з тобою, друже". Еля вбили, здається його суперники бандити.

— **Останній матч Теннея.** Переможець Демпсея — Тенней, мистець американського боксу, заповідає свій „останній матч" на 26-го липня. Його противником є Текс Рікард, який хотів в останній хвилині відложити змагання. Більшість місць на ці змагання вже продана від давна. Тенней заявляє, що після „матчу" він виїзджає з Ню Йорку і на завсіди складає свої боксерські рукавиці. Він має інші аспірації — літературні.

— **Пропорції.** Англійський лікар М. Смітсон дійшов своїми обчисленнями до висновку, що люди читають удвоє швидше, ніж говорять. Наші книголюби дивно обчислили, що українці здебільше більше говорять, ніж читають.

— **Не говоріть, що Ви не можете позволити собі на життєве обезпечення в користь своєї родини.** Раз Ви могли заснувати домове огнище, Вашим моральним обовязком є поставити його на тривких основах і забезпечити своє життя в користь родини **в Товаристві „КАРПАТІЯ" Львів, Руська 18. І. п.**

— **Друкарська похибка.** У вчорашньому числі (155.) „Діла" закралися через неувагу коректора дуже немила похибка в передовій статті п. з. „Епільог донецького процесу". А саме сема і восьма стрічка другого стовпця має звучати так: „з новим соціялістично-комуністичним. **Натомісць світова впливова прес...**" Підкреслені слова з статті пропущені та замінені цілком іншим рядком.

— **Позір Батьки!** На підставі дозволу Мін. Осв. за Нр. III з. 5105/28 і Кураторії Львівск. Окр. Шк. до Ч. III. 2668/28.

Вписи до 3-літної жіночої школи заводової СС Василиянок вул. Длугоша ч. 17. тревають до 1. вересня п. р.

Приймаються дівчата з укінченою школою виділовою.

Науку після плянів затверджених властями, уділяти будуть фахові сили з університетськими дипльомами.

Інформації устно і письменно в заряді школи.

Львів, вул. Длугоша ч. 17. 92 2—2

Зі спортового життя.

До українських спортовців!

Виділ Спортового Т-ва „Україна" повідомляє своїх членів, а одночасно й українське громадянство, що в осени п. р. відбудеться „День Українського Спортовця" на площі Сокола-Батька у Львові. З того приводу відбудуться легко-атлетичні змагання і є в пляні уладити змагання в копаного мяча „України" з одною з наших кращих дружин на Закарпатті („Русь" в Ужгороді) або на Буковині („Добуш" в Чернівцях), з якими ведуться в цій справі переговори. Просимо всіх наших членів і всіх охочих взяти участь у цих змаганнях приготовлятися заздалегідь солідним тренінгом до своїх виступів. Тих наших членів, що розїхалися по краю, просимо ширити ідею й замилування до спорту в усіх кругах нашого народу, зокрема серед молоді й бути для неї добрими дорадниками, щирими помічниками і безкорисними інструкторами.

Виділ Спорт. Т-ва Україна" у Львові.

Дописи.

З ХОДОРІВЩИНИ. Байдужність виділів „Просвіти". До відома всім виділам читалень „Просвіти" Ходорівської округи! На день 7. VII. 1928 р. скликав був виділ філії Т-ва „Просвіти" в Ходорові надзвичайні Загальні Збори, на які явилось заледви чотирох представників читалень і кількох членів з самого Ходорова. Розуміється, що так численні Загальні Збори не могли відбутись, а присутні члени ухвалили звернутись до вас, панове члени Т-ва „Просвіта" і до Виділів Читалень Ходорівщини з запитом, чи філія Т-ва „Просвіти" в Ходорові має надальше істнувати, чи може краще її зліквідувати і заснути „сном блаженних"? Понизше Виділ Філії Т-ва „Просвіта" в Ходорові скликує отсим на день 19. липня 1928 р. на год. 12. дня в салі „Укр. Народного Дому" в Ходорові анкету, на яку безумовно повинні явитись всі голови і секретарі читалень округи як також всі члени Т-ва „Просвіта" і всі ці, яким не байдуже просвітне життя в окрузі. **Виділ.**

ДОЛИНА. (Справоздавче посольське віче.) В суботу, 8. ц. м., відбулося в Долині справоздавче віче посла **Остапа Луцького.** Не зважаючи на сльоту нарід виповнив гу-сто брацьку салю і з великим зацікавленням вислухав ясну, живу і цікаву промову свого посла, висвітлюючу діяльність Української Парляментарної Репрезентації і напрямні нашої політики в краю. Проводив вічем **д-р О. Дерещ** як голова і **д-р Івашкевич** як секретар. Віче з вдоволенням приняло до відома і вповні одобрило діяльність послів та сенаторів УНДО. Представники багатьох громад долинського повіту і всіх суспільних верств українського народу (селяни, міщани й робітники) заявляли послові свої побажання в громадських і станових справах. Це віче причиниться напевно до ще більшого скріплення національної та громадської праці в повіті.

Театри.

Міський „Театр Новин“:

16-го Нова програма „Qui pro Quo“ п. з. „Типки“.

17-го Нова програма „Qui pro quo“ п. з. „Типки“.

КІНА.

„Палас“: „Оаза кохання“.

„Лев“: „Легкосерда Зуля“ і „Рін-Тін-Тін“.

„Аполло“: „Дівчур“.

„Фатаморгана“: „Великовіські дяльки“.

„Байка“: „Найновіші пригоди Тарзана серед малп“.

Нові журнали.

ЖИТТЯ І ЗНАННЯ. двотижневик. ч. 10—11. Зміст: А. Крушельницький: Памяті М. Коцюбинського. Т. Фотинюк: Шкідники наших господарських ростин. Є. Ріхтер: З записника інженіра Люнда. Ю. Любарський: Памятки княжого Холма. І. Раковський: Таємний пал. А. Крушельницький: „Громадський Друг“ у житті й творчости І. Франка. П. Бак: Чудо ростина — фасоля соп. О. І. Вочковський: Питання штучної всесвітньої мови. М. Творидло: Китай — рай праці. М. Стешенко (в 10-ліття смерти). М. Іуцкій: Організація і приготування викладу. Ю. Крохмалюк: Бурштин. М. Рудницький: Чому пишуть нові книжки? В. Наріжний: Бурсак. 28 ілюстрацій.

БОГОСЛОВІЯ. науковий тримісячник. Зміст: Д-р Й. Сліпий: **Num Spiritus Sanctus a Filio distinguatur;** д-р Я. Городиський: Перший нікейський собор у традиції старої України; д-р Р. Ковшевич: Погляд на українську канонічну літературу. Огляди й оцінки. Вибрані читання. Хроніка. Книжки і часописи.

ТЕХНІЧНІ ВІСТИ. орган укр. технічного Т-ва у Львові. Трьохмісячник. Ч. 2. Квітень—червень. 1928. Зміст: Інж. С. Пастернак: Теорії повставання рудних жил і їх вплив на гірництво. — Про англійські залізні і повітні англійські польні паровози. — Звідомлення з практики. — Огляд технічної літератури (будівництво, будова мостів, теплотехніка, металюргія, електротехніка, технольогія дерева, гірництво, видання загально-технічного змісту). — Нові книжки. Спеціялісти в СРСР. — Новинки.

СТУДЕНТСЬКИЙ ВІСТНИК. ч. 4—6. Квітень— червень. Прага. Зміст: М. Марітчак: 60 літ організації. А. Жук: Важний момент в історії віденської „Січи“. Ю. Вітошинський: Взаємини між тов. „Січ“ і студентськими організаціями других народів у Відні. Т. Ясеньчук: Бібліотека „Січи“. В. Ореленький: Перед міжнародн. студент. зїздами. Хроніка.

ЖІНОЧА ДОЛЯ. двотижневик для укр. жіноцтва, ч. 13—14. Коломия. 15. липня.

ЛІТОПИС УКРАЇНСЬКОГО ДРУКУ, орган державної бібліографії. ч. 23. Харків, 9. червня.

ГОСПОДАРСЬКО КООПЕРАТИВНИЙ ЧАСОПИС орган ревіз. союзу укр. кооператив у Львові. Ч. 28. 11. липня.

ДУХОВНА СІЯЧ. ч. 17. Кремянець Вол. 1. липня.

„PRZEGLĄD POLITYCZNY“, czasopismo poświęcone zagadnieniom polityki zagranicznej. Warszawa. Maj-czerwiec 1928. Tom VIII. Zeszyt 5—6.

☦. ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

Юлія Ярошівна. Дня 6. VII. померла в Кракові на клініці внутрішніх недуг Юлія Ярошівна, проф. гімназії, в 29. році життя. В особі Покійної тратить українське громадянство, а в першу чергу наше жіноцтво, одиницю, яка булаб відіграла визначну ролю в нашому культурному русі. Щедро обдарована спосібностями музичними й умовими, розвинула їх дуже сильно. А саме відзначалася як талановита піяністка і співачка, часто виступаючи на українських концертах у Кракові й Тарнові. Побіч цього маючи небуденні язикові здібности, опанувала скоро кілька старинних і новітніх мов, що послужило їй до політичної пропаганди в національній потребі серед чужих. Після скінчення гімназії в Тарнові, де батько Покійної (історик і талановитий новеліст) був гімназійним професором, записалася вона у краківський університет, студіюючи класичну фільольогію. Тут навязала в перших повоєнних роках знакомства серед представників американських місій, позпакомлюючи їх з українською справою. Одночасно брала живу участь у культурному житті уряду У. Н. Р. за його побутом у Тарнові, де без її співучасти не відбувся ні один концерт. Опісля стала підготовлятись до професорського іспиту, обіймаючи із тим учительську посаду в тарнівській гімназії. Але побут у глухому Тарнові не вдоволяв її; вона мріяла про швидкий виїзд на українські землі і рвалася до праці серед нашої молоді. Та склалось інакше: торік розвинулася у неї грізна недуга желез, яка нераціонально лічена (у відомого Войновського у Варшаві) не віщувала нічого доброго. При цьому ж бл. п. Ярошівна не переривала науки до іспиту, не зважаючи на гостру заборону лікарів. З початком травня ц. р. рішилася все таки здавати його, а йдучи до іспиту, мала вже підвищену температуру до 38°! І правда, вона здала іспит, але в кілька днів пізніше перевезено її в грізному стані на клініку, де професор не робив уже ніяких надій. Померла 6. липня в полудне, а похорони її відбулися в Тарнові 8. п. м. — Не стало між нами людини, що булаб стала зразком і гордощами нашими в майбутньому. Нехай-же память Покійної живе серед тих, що мали змогу працювати із нею, а для всіх інших нехай вона стане світлим приміром! Чужа земля нехай пером їй буде!

Андрій Антоневич. Дня 7. липня ц. р. помер у Станиславові Андрій Антоневич, прив. урядовець, б. сотник С. С., директор театру ім. І. Тобілевича, заст. голови т-ва „Зоря“, діяльний член усіх українських товариств. Тяжка недуга перервала нечайно нитку його життя в 33. році. Вістка про його смерть сповила жалем і сумом не тільки рідню, але й тих, яким довелося працювати деяебудь з Покійним. Хрустальний характер, велика енергія, ввічливість і добряче серце приєднали йому симпатії всіх. Але передовсім він був дуже рідким у нас типом українця, думаючого тільки по українськи. В кожному, навіть малому почині він мав перед очима вимоги українського життя. Його життєвий шлях, хоч як терпистий, освічував увесь час ідеал незалежної української держави: і тоді, коли він як освітний робітник працював, почавши від 1915 року, на Великій Україні, і тоді, коли станув у ряди українського війська і зразу як хоружий, а потім як сотник Січових Стрільців боровся за кращу долю Батьківщини, і тоді, коли зі зломаними крильми повернув до свого рідного міста і став тут працювати серед нас. Усе погідний, усе усміхнений, усе повний ентузіязму — він завсіди умів навязати до славного недавньо-минулого і збудити віру у власні сили, віру в краще завтра. Однак не судилося Покійному дожити здійснення своїх мрій, свого ідеалу. Ті, що з Покійним працювали, щойно тепер в цілій повноті пізнали, яку понесли втрату, яка людина, повна громадянських чеснот відійшла від них. Коли земля брала його у свої обійми, в слід за ним понеслo з усіх сердець тихе, щире, дружнє бажання: „Спи, Друже, спи! Про волю України сни!...“

М. К.

ОПОВІСТКИ.

Новий Український Театр дир. П. Карабіневича.

Тухолька	17 VII Гейша.
	18 VII Воскресеніє.
Сколе	19 VII Маруся Богуславка.
	20 VII Казка Стар. Млина.
Синев. Вижне	21/VII Гейша.
	22 VII Маруся Богуславка.
Корчин	22/VII поп. Воскресеніє.
Конюхів	23 VII Маруся Богуславка
	24/VII Вій.

„Вертеп Наших Днів“ Галактіона Чіпки і Ле-Ле:

Львів, неділя 15/7 (четвертий раз)
Мости великі, вівторок, 17/7
Сокаль, середа, 18/7
Рава руська четвер, 19/7
Любачів, пятниця 20/7
Яворів, субота 21/7. 82 a) 2—2

Подяка. Стрийський Пластовий Кіш складає на цьому місці щиру подяку Вп. Панам: проф. Вахнянинові, нач. Устіяновичеві, нач. Мішкевичеві і проф. Солтисові за ласкаву, так для Коша цінну поміч в уладженні „Пластового Вечора“. — Команда. 80 1—1

Повітовий Народній Зїзд Підгаєччини відбудеться дня 26. липня 1928 р. в год. 1. по пол. в домівці читальні „Просвіти“ на Старім місті. На Зїзд прибудуть посли й сенатори 54. округа — За Повітовий Народній Комітет: Захарій Сена в. р. заступ. голови. Олекса Яворський в. р. секретар.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

ДЯК кавалер обійме негайно посаду. Зголошення з поданням условій в гр. кат. уряді парох. у Ворохті. 84 2-5

ГОДИННИК ВАШ буде найліпше направлений у найбільшій годинникарській робітні **Івана Зельтенрайха**, Львів пл. Марійська 5. — З провінції просимо репарації присилати почтою. — Старомодні дамські годинники переробляємо на ручні. 3 б 100-?

ГРЕБЕНІВ. Від 16. липня курс руханки лічничої під фаховою управою. Купелі сонішні воздушні і річні з наукою плавання. Літники віллі „Зеленіп“ користають з 50% знижки. Зголошення приймає інж. Козаневич, Гребенів. 45 3—4

ІВАН ЛЕВИЦЬКИЙ. Вокальні твори. Мішані хори: Минеться ніч. Тече вода. Глянь на криницю. Жіночі хори: Соп. Плуг. (Тичина). Сольоспів з фортепяном: Де йшли на приступ. 97 1—1

ПЛАТИМО високі ціни за золото брилянти і перли Домбровскі-Розважевскі, Львів (Готель Жоржа), вул. Академічна ч. 2. Оцінка безплатно. 2481 4—?

ДЯКА іспитованого негайно прийме уряд парохіяльний Коломия, вимагається: свідоцтво правдивої релігійности, знання нотного співу, гарний сильний голос, не понад 40 літ життя. — Зголошення наразі письменно. 72 2—3

МОРЕЛІ (Апрікози) заліщицькі найліпші 31 зол. 50 сот. в кг. кошиках. Мід липневий, лічничий 19 зол. 50 сот. в бляшанках 5 кг. висилаю оплачено за посліплатою. А. Веннерт, експорт овочів, Заліщики. 75 3—4

ПРОДАМ нову 2-поверхову каменицю з повним конфортом, городом, вільним 4 пок. помешканням, 12 літ вільних від податків, чинш десять тисяч зол. річно нетто при стрийськім парку і трамваю за 11 тисяч дол. — Ігнат, Львів, вул. Куркова ч. 24. від 3—5. 85 2—3

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Спеціяліст недуг легінів, серця і жолудка
Д-р Фелікс Ган
Львів, Городецька 46.
2353 Пересвітлення Рентгеном. 8—24

Спеціяліст скірних і венеричних недуг **Д-р І. МУНД** б. сек. від. і львів. шпит. ординує від 8—10, 2—6 в неділю від 9—1, **Львів. Ясинка 1,** ріг вул. Пілсудського 96 (Панської) Телефон 48—01. 1—1

На сплати і за готівку. **МЕБЛІ** всілякого рода, також отомани, канапки, складані ліжка і польові, сальонові ґарнітури, вклади і матераци найдешевше в ДОРОТЕУМ вул. Сапіги 34, тел. 15-01. 95 1-1

зол. 6·60 **ГОДИННИКИ** зол. 6·60
anere швайцарські з ґарантією
тільки у Б. ҐРИНБЕРҐА Сикстуська 4
2594 2—2

РІЛЬНИКИ
94 **ТОМАСИНА** 1—5
СУПЕРФОСФАТ
АЗОТНЯК
ПОТАСОВІ СОЛИ
Краєві і Штасфуртські
СІРЧАН АМОНУ
КІСТЯНІ МУЧКИ
САЛІТРА
УСПУЛЮН ЗЕЛІО
Йосиф Каррах
ЛЬВІВ, Косцюшка 18.
Цінники і поучення висилаю безплатно.

ПОДЯКА.

Невмолима смерть забрала нам скоропостижно дня 5. липня п. р. найдорожчого нашого Батька і Дідуня Порфірія Яремовича нотаря в Підгайцях. В нашім безмежнім горю дізнали ми зі сторони знакомих і приятелів Покійника стільки співчуття і тільки доброї волі, щоб облегчити нам ті важкі хвилі, що ми не в силі їм кожному з окрема виявити нашої щирої подяки. Отсею дорогою дякуємо зі щирого серця в першій мірі співробітникам канцелярії Покійного а то Вп. Іванови Яримовичеви, Олексі Яворському, Іванови Кучмі, Йосифови Вайсбродови, Антонови Вороневичови і Гр. Деґілеви за їх першу поміч в уладженню похоронів. Дякуємо Впп. Штундерам, о. сов. Бернатови і проф. І. Недільському за те, що на першу вість про наше страшне горе поспішили до нашого опечаленого дому зі словами співчуття і розради як рівнож дякуємо усім знакомим і приятелям, що зі словами розради і потіхи зайшли тоді до нас.

Дякуємо о. крилошанинові Томовичеві за провід в похоронах а оо. дек. і сов. Барановському, сов. Лотоцькому, сов. Содоморі, сов. Гайдукевичови, сов. Лі-тинському, о. Коцюбинському, о. Маськови, о. Осадці, о. сов. Бернатови, о. Головінському і о. Кузьмі за участь в похоронах а з окрема о. сов. Бернатові за трогаючу проповідь над домовиною Покійника в парохіяльній церкві.

Дякуємо рівнож міщанському хорови під проводом проф. Недільського за прегарний спів в часі похоронів.

Вкінці дякуємо за участь в похоронах численно зібраному міщанству та селянам з повіта. — Підгайці, дня 9. липня 1928 р. — Мирослава, Анна доньки, д-р Евген Ловицький, д-р Дмитро Блавацький зяті, Дарія Ловицька і Олександра Блавацька внуки.

ТІЛЬКИ НА ЗЛІ ДОРОГИ
САМОХОДИ „PRAGA“

4-особові з 4-дверми і 2 запасов. колами. Інсталяція Boscha, криті шкірою, емальовані Ducco. Зужиття бензини 7 літрів на 100 кільом.

Представництво: ЛЬВІВ, вул. ЯГАЙЛОНСЬКА ч. 7 ТЕЛ. 305.

Негайна достава. 27 4—4

ЛІЖКО „Патент“ з дивановим матерацом складане 39 зол. є ідеалом при браку місця. — Фабрика ліжок Закс, Личаківська 132. 25 1-5

МІНЕРАЛЬНІ КУПЕЛІ В ЧЕРЧІ

(СІРЧАНІ та БОРОВИНОВІ).

Оречення, видані знавцями-лікарями, Д-ром А. Сабатовським, доц. унів. у Львові, та Д-ром М. Панчишином, б. асистент лікарської клініки унів. у Львові, стверджують, що купелі з джерела ч. І. лічать: проволочну ревму ставів і мязів, проволочне запалення нервів, мочанову сказу, позапальний стан черевної ями, жіночі недуги, та деякі скірні недуги. Мінеральна вода до пиття з джерела ч. 8. успішна при лі-ченні катару жолудка та кишок, а також у хорих на оксалюрію. Мінеральна вода до пиття з джерела ч. 9. викликує мочогонне ділання і помагає хорим на проволочне запалення мочових доріг, при катарах ниркових миднічок і міхура, у випадках надміру квасоти жолудкових соків, а також у хорих із надмірним подражненням нервового укладу. Боровинові оклади із значним додатком сірководня надаються до болотних купелей.

ЦІНИ КУПЕЛЕЙ: сірчані 2·50 зл., боровинові купелі 4 зл., боровинові оклади 1·50 зл. і 1 зл. Купелі в кабінах І. кляси на 50 гр. дорожчі.

За питтяприписаної води 1 зл. місячно, вписове 2 зл., громадська такса 5 зл. вплачується в громадській канцелярії.

Державні, самоврядні, як також прив. установ урядовці й військові й члени родини користають зі знижки 10 проц. на сірчані купелі, учні мають знижку 15 процент. Від боровинових купелей знижок нема.

Мешкання в гарних селянських хатах, з підлогою, по 30—40 зл. на місяць, харч 3·50—5 зл. денно.

Доппінгів не має. за це успішне лічення

Залізничі станції **РОГАТИН** (6 км. від заведення, доїзд кіньми або автом) та **ПОТІК** (2½ км. від заведення, доїзд кіньми, на залізничій лінії ХОДОРІВ-ПІДВИСОКЕ-ТЕРНОПІЛЬ. 3 годин їзди зі Львова.

Ліс в віддаленню 800 m від Заведення. 73 2—2

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Видавничої Спілки „Діло“: Львів Ринок ч. 10